

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izkušnja vsak četrtlet in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopušča do odpovedi. — Udje „Katoliškega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta št. 5, vsprejema naročnine, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrstice za enkrat 15 vin., za dvakrat 25 vin., za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede zjutraj. — Nezaprite reklamacije so poštnine proste.

**Vesele velikonočne
praznike želi vsem do-
pisnikom, naročnikom
in bralcem našega lista
Uredništvo in upravništvo.**

Občni zbor Slovenske kmečke zveze

se vrši

na velikonočni torek, dne 29. marca 1910
v Mariboru v veliki dvorani Narodnega doma.

Dnevni red:

1. Naša politika, govori dr. Ivan Šusteršič, voditelj Vseslovenske Ljudske Stranke.
 2. Davek na vino, govori Ivan Roškar, načelnik Slovenske kmečke zveze.
 3. Poročilo o delovanju S. K. Z., govornika: dež. odbornik Robić in dr. Korošec.
 4. Volitev načelnika.
- ☛ Začetek ob 1/2. uri predpoldan. ☛

Kristus je zmagal.

Ni še dolgo tega, ko so težke megle zakrivalo nebo, preko zamrzlih livad in zasneženih goric so pa vihrali mrzli vetrovi. Zdaj pa nas mehko božajo šepetajoče sapice, livade in bregovi so pa oživali. Vrnila se je spomlad, polna kipečega mladega življenja,

in je sirla težke okove, v katere je okovala smrt dihačo zima vse stvarstvo. Zopet vse kipi in brsti. Na globoki modrini se kopajoče nebo je priplulo solnce, ponosno in zmagujoče. Razpršile so se svinčene, neprijazne megle, in zemlja drhti v objemu poljubljajočih solnčnih žarkov. Vseposod vlada bujna in sveža mladost. Življenje je premagalo smrt.

Moreče megle suženjstva in paganstva so tlačile vse človeštvo. Preko zemlje so zmagoslavno vihrale nebrzdane strasti. Kakor mora je ležala na vsem človeštvu brezobzirna sebičnost, ki je v tem času slava slavje. Hipoma se megle razganejo in preko širnih poljan se razlije zarja zmagoslavnega Kristusa. Težak je bil boj. Bog-človek je moral pretrpeti nešteto preganjanj in mnogo groznih muk. Še celo v hladni grob so ga položili in postavili pred njega močno stražo. A vse to ni moglo zabraniti večvečenemu Sinu božjemu, da bi ne dovršil svoje zmagoslavne poti. Silna življenska volja, ki je hotela v neskončni ljubezni vdahnuti ogenj novega plemenitega življenja vsemu človeštvu, je zmagala. Kristus Jezus, Bog in človek, je vstal od smrti, in s tem dovršil in potrdil svoje božanstveno delo. Nesrečno, v smrt obsojeno človeštvo je zavriskalo. Na obzorje je priplavalo žarko solnce premagalec teme Boga-Kristusa. Človeštvo se je opajalo z življenjem vzbujajočimi žarki, in nove moči so zaplule po žilah. Pomlajeno, prerojeno človeštvo je razbilo odbijajoče okove suženjstva in paganstva. Vihre strasti so se polegale, in zakraljeval je večno lepi nauk: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe. Vseposod se je vse prirejalo v novem, krepkem življenju, človeštvo je slavilo novo spomlad. Kristus, vir življenja, je zmagal smrt.

Stoletja je prenašal naš narod tujčovo peto. Ko se je pa pričel zavedati, završalo je med našimi nasprotniki. Z vsemi silami se je navalil na nas in nas hoče zatreti. A ne napada nas le zunanji sovražnik, tudi notranjih nasprotnikov nam ne primanjkuje. Dolgo časa so vihrale nad našimi pokrajinami vihre brezidejnega frazerstva. Puhlice o praznem narodnjaštvu brez pravega temelja so gospodovale.

Pa prišli so možje orjaki duha, in so vzbudili zamrlo življenje v srcih našega naroda. Ljudstvo se je otreslo tujih, importiranih idej, in razpršilo megle plitvega frazerstva. Sledilo je klicu svoje duše, in se je oklenilo njega, ki je vir vsega življenja. Na trdni podlagi, ki jo je dal človeštvu Kristus-Bog, in ki ima edina v sebi predpogoje za življenje in obstoj, je pričelo graditi ponosno stavbo svoje samostojnosti. In kakor bi nam na novo vdahnil Vsemogočni silnih življenskih moči in neomajno voljo, da se ne uklonimo, tako v našem gibanju vse kipi in vre. V tisočih je zaplulo sveže, mladostno življenje, in na tisoče rok je na delu, da dogradi svojo stavbo. Ves odpor nasprotnikov, ako je še tako silen in brezobziren, nič ne pomaga. Ljudstvo, ki črpa iz nevsahljivega vira življenja Kristusa-zmagovalca, mora zmagati.

V tem prepričanju obhajamo velikonočne praznike, mladostno navdušeni in trdno upajoči, potem bo spomin Kristusove zmage v nas vzbujal veselje in radost. Da se to zgodi, želimo vsem.

Državni zbor.

Dopoldanska seja državnega zbora dne 10. t. m. je bila posvečena sožalnici po dr. Luegerju. Vsi ministri, predsedniki in vsi podpredsedniki so prišli v zbornico v črnih oblekah in črnih kravatah. Predsednik dr. Pattai je govoril iskreno sožalnice, v kateri je dr. Luegerja označil za moža ljudstva in prijatelja vseh zatiranih. Poslanci so govor stoji poslušali, nakar se je seja v znamenje sožalja takoj zaključila.

Ob 1. uri popoldne se je seja zopet nadaljevala. Do šeste ure so govorili v razpravi o vladnem finančnem načrtu Choc, dr. Glabinski, Schuhmeier, Biankini, dr. Straucher in dr. Šramek. Ko se je razprava o finančnih predlogih prekinila, je predlagal predsednik dr. Pattai, da se vrši prihodnja seja v petek, 11. t. m. ob 11. uri dopoldne, in da se naj razpravlja kot druga točka vladna predloga o najetju posojila. Temu je ugovarjal socialni demokrat Seitz, ker če bi bila predloga res tako nujna, bi jo bila vlada pravočasno predložila. Seitzu se je pridružil češki agrarec Svejek, ki je predlagal, naj se o Seitzovem predlogu glasuje po imenih. Res se je glasova-

PODLISTEK.

Helena.

Ortica. — Spisal Starogorski.

Pojmo pjesma, mili družji,
pjesma nam je sreča jek!

(Zrinski-Frankopanka.)

I.

Štiridesetdanski post! Čas pokore in čas priprave na nekaj veličastnega. Narava, tajinstvena podoba mogočnosti nebeškega umetnika, je jela zopet dihati. Neka bajna radost se seli v dušo človeka.

Isto je čutila tudi Helena, mlada hčerka gimnazijskega profesorja Celina. Toplo pomladansko solnce jo je izvabilo iz sobice, da se je odpravila v mestni park, se šetati, ki je bil v bližini njenega doma.

„Ali ni Helena danes videti povsem drugačna od one Helene pred letom?“ je pravil oleander rahlo šumljaje z listjem, lovoriki. „Njeno lice je bledeje od lani, in njene plave oči gledajo nekako žalno v svet.“

Lovorika je šumela in pritrjevala.

Ustnice Helenine so bile stisnjene, kakor bi se bale, izdati to, kar se godi v mladih prsih, v sanjavi duši.

Ali pred letom so se te ustnice smehljale, tako lepo in brezskrbno, da bi človek od veselja vzklikal. Kaj je zagrenilo v tej kratki dobi življenje mlade Helene? ...

Zraven stoječa breza, ki je poslušala pogovor oleandra in lovorike, je potresla s svojimi vejami. Daljša je bila kakor oleander, daljša kakor lovorika,

in zato je videla in vedela tudi dokaj več, kot ta dva. Potresla se je enkrat z vejami in dejala:

„Pa vama povem, če hočeta poslušati.“

„Povej!“ sta poprosila oleander in lovorika.

In bela breza je jela modrovati.

„Mlada kri pač malo miruje, vedno sili za veseljem in zabavo. Ali naj si bo zabava še tako dobra in koristna, slabo je pogosto skrito pod krinko in gre z dobrim, kakor raste ljulika med še tako čisto pšenico.“

Helena je bila živahno, neugnano dete, kar sta videla vidva i tako, kakor jaz. Mlada in ne vedoča, da je svet preprežen s samimi zankami, kakor v kraljestvu pajkov. Mislila je, da je ves svet samo cvetje brez trnja. Tako je rasla in se razvijala, kakor cvetni grm, in iz deteta je vzcvetela deklica, lepa in mila kakor solnce.“

Tu je breza vzdihnila, pomolčala. Zazdela se ji je, da stoji daleč v gozdu med sestrami, in ne v mestnem parku osamljena. Oleander in lovorika pa si je nista upala dramiti iz te zamaknenosti.

Ali breza je začela zopet, z izpremenjenim, monotonnim glasom. Očividno se je mislila, da je med sesticami v gozdu, in da njim pripoveduje to dogodbico.

„Helena se je najraje sprehajala s svojim psičkom po lovorjevem drevoredu, ali pa je sedla v senco oleandra, in zrla tja po morju. Tu in tam je vzela knjigo in čitala. Pogledala sem enkrat v odprto knjigo, ko je slonela ob mojem deblu in nekaj sanjala, in videla sem, da čita same spise, ki opisujejo njeno domovino in junake, ki so se žrtvovali za svoj dom. Helena je bila rodoljubkinja.“

Razni drugih šetalcev, ki so hodili mimo mene,

sem opazila mladega poročnika. Rad je videl Heleno, ter jo opazoval, ko je sedela na klopi pod oleandrom. V njem so se vzbujale želje, da bi vlovil lepo devo v svoje mreže.

Nu, Helena se ni menila za moški svet. Hotela je biti drugačna, kakor so dekleta, in prezirati pustolovce-moške. Domišljevala si je, da bo kos svojih nalogi. Opazila je tudi ona tega poročnika, in spoznala s svojim ženskim čutom, da hodi le radi nje po belem pesku lovorikovega drevoreda. In smejala se je sama pri sebi. Sicer sta ji ugajali uniforma in sablja, ali le tako, da je imela povod misliti in si predstavljati junake svoje domovine. Sicer se ji je tudi on zdel nekako podoben junaku, ker je stopal tako ravno in ponosno ...

In to je že dovolj, da se začnejo odpirati človeku drugi svetovi, polni sanj in domišljij.

Helena se je pa nehote vsilil v dušo ta poročnik, posebno, ko jo je jel pozdravljati. Nji se je to zdelo čudno, in pritrjevala si je, da je to predrzen človek, ta poročnik, ki kar pozdravlja, ne da bi jo bližje poznal.

Nekoč je peljal četo vojakov po ulici iz vežbališča, ter jo pozdravil z golo sabljo. To ji je posebno ugajalo. Nalahno je zardela in se ozrla. V tem se je ozrl i on, in pogleda sta se vjela.

Nesrečni pogledi ...

Heleno je to zmedlo. Opazila je muzanje vojakov, in pobegnila v stransko ulico.

V mislih pa ji je bil vedno oni poročnik, mlad in ponosen. Jezilo jo je, da se je obnašala tako čudno, in sklenila, da se ga bo ogibala.

Nekaj dni res ni šla po svojem običajnem sprehodu, ampak je bila raje v svoji sobici, ali pa se spre-